

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ερως ποτ' εν ῥοδοισι
 κοιμωμενην μελισσαν
 ουκ ειδεν, αλλ' ετρωθη
 τον δακτυλον. παταξας
 τας χειρας, ωλολυξε 5
 δραμων δε και πετασθεις
 προς την καλην Κυθηρην,
 ολωλα, μητερ, ειπεν,
 ολωλα, καποθησκω
 οφισ μ' ετυψε μικρος, 10
 πτερωτος, ον καλουσι
 μελισσαν οι γεωργοι.

XV. Amor (vergl. I. III. v. 16-18. 27-32.) pflückt an einem Rosenstocke Rosen. Eine in den Rosen verborgene Biene sticht ihn in den Finger. Schnell läuft er zu seiner Mutter, und klagt ihr in den naivesten Ausdrücken sein Unglück. Aber die süßlächelnde Göttin spottet des jammernden Knäbchens, das über den Stich einer Biene so wehklagt, und doch selbst mit seinen Pfeilen die Herzen so schmerzhaft verwundet.

V. 2. κοιμωμενην v. κοιμαω. 3. ειδε v. ειδω. — ετρωθη v. τιτρωσκω. 4. (κατα) τον δακτυλον. — παταξας v. πατασσω. 5. ωλολυξε v. ολολυζω. 6. δραμων v. πρεπχω. — πετασθεις v. πεταννυμι. 8. ολωλα v. ολλυμεν. 9. καποθησκω anst. και αποθησκω. 10. ετυψε v. τυπτω.